

Nainen, lähemmäs kuusikymppinen makaa vuoteessaan varhain aamulla. Hän on hereillä, mutta silmät on ummessa. Hän näkee kuinka hän herää, nousee ylös ja suorittaa aamutoimiaan. Hän koittaa tehdä ne mahdollisimman hiljaa, että puoliso ei heräisi hänen kolisteluun, onhan hän raatanut raskaan työviikon ja hänellä on oikeus levätä. Hän hymyssä suin mittaa kahvia suodatinpussiin samalla, kun puurot porisee kattilassa. ”Onpa kaunis aamu”, hän ajattelee kun katsoo ulos ikkunasta. Aurinko porottaa suoraan kasvoille ja linnut visertävät kauniisti. Hän kattaa pöydän ja istuu alas. Olo on onnellinen. Onhan tänään se päivä kun lapset perheineen tulevat juhlimaan hänen syntymäpäiviään. Talo täyttyy lastenlasten riemusta, tytärten naurusta ja miesten leikkimielisestä kilvoittelusta. Hän on leiponut koko viikon, tänään pitäisi vielä koristella kakku. Lomaviikko töistä on myös mahdollistanut ystävättärien näkemisen. Häntä naurattaa kovasti ystävänsä kertomukset lomamatkalta. Pian hänkin pääsisi kahdeksi viikoksi Espanjan auringon alle. Hän syö puurolautasensa tyhjäksi ja kuulee kuinka mies on herännyt. He vaihtavat hyvät huomenet ja mies suutelee häntä hellästi otsalle. ”Rakastan sinua!” Nainen avaa silmänsä ja tuijottaa kattoa. Pitäisi nousta, mutta hän ei tiedä miksi. Verhot on visusti kiinni, eikä aurinko pääse täyttämään valolla huonetta. Hän nousee hitaasti istumaan ja kurottautuu yöpöydällä olevaan lääkedosettiin. Aamulääkkeet. Niitä on tällä viikolla enemmän kuin viimeviikolla, taas joku uusi. Entä jos hän ottaisi kaikki lääkkeet dosetista, tarvisiko silloin herätä? Hän tuijottaa dosettia. Tänään on tiistai, ainakin niin dosetti väittää. Ei kai sillä väliä. Hän kaataa tiistai-aamun lääkkeet pieneen hentoon käteensä ja vie ne suuhunsa. Pieni toivo vilahtaa mielessä ”Jos ne tänään auttaisi? Jos tänään ei tuntuisi niin pahalta?”. Hän nousee ja kävelee keittiöön. Tiskit on tiskaamatta, on ollut jo tovin. Miksi hän tiskaisi? Ei kukaan ole tulossa kylään, paitsi perjantaina. Silloin saapuu joku työntekijä, sekin varmaan taas uusi. Hän istuu tuolille ja tuijottaa ulos. Aurinko porottaa kasvoille, mutta hän ei hymyile. ”Pitäisikö soittaa työille?” hän pohtii. ”Eivät he tosin varmaan kerkeä juttelemaan, heillä on kiireitä. Lapsenlapsillakin harrastuksia... Viimeksikin sanoivat soittavansa myöhemmin, mutta puhelin ei koskaan soinut. Ehkä tänään?”. Postiluukku kolahtaa. Hän kävelee eteiseen ja tuijottaa lattiaa, joka on vuoraantunut mainoksista ja avaamattomista laskuista. ”Jos ne veisi vain roskiin, saisiko kukaan tietää?” Mutta hän ei astu ovesta ulos. Siellä voi olla muita. Hän ei kestä kohdata ihmisten katseita. ”Ne nauravat ja pilkkaavat!”. Hän katsoo kelloa. Tähän aikaan tulisi lempisarjan uusinta. Hän istuu television eteen, mutta ei avaa sitä. Televisio on rikki, on ollut jo vuoden. Tyttären mies on luvannut tuoda uuden. ”Ehkä tällä viikolla?”. Alkaa tuntua pahalta. Hän istuu liikkumatta ja sulkee silmänsä. Tuntuu siltä kuin joku kuristaisi ja painaisi rintaa. Hän tietää, että pitäisi ottaa lääkettä, mutta hän ei voi liikkua. Hän pelkää, että hänelle tapahtuu jotain jos hän liikkuu. Paikallaan on turvallista. Olo pahenee ja hän alkaa huutaa kovaan ääneen. ”Ehkä joku kuulisi?” Hän herää sohvalta. Kello on jo lähemmäs yhdeksän. Häta valtaa hänen mielen ”Entä jos tytär on soittanut?”. Hän etsii puhelintaan hätäantyneenä. Se löytyy sängyltä. Hän istuu alas ja toiveikkaana näppäilee puhelimen auki. Ei puheluita, ei viestejä. ”Ehkä sitten huomenna.” Nainen makaa sängyssään. Hän on juuri ottanut iltalääkkeet. Hän sulkee silmänsä ja hymyilee. Kohta hän voi taas hyvin. Ne seuraavat hetket, kun hän saa vaeltaa unien maailmassa. Unet ovat lempeitä. Ne ei naura eikä kuiskuttele selän takana. Ne kietoo käsivarret rakkaudella ympärille ja vie kauas pois. Ennen nukahtamistaan hän koskettaa valokuvaa yöpöydällä. ”Ikävöin sinua rakas...”